

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: R.D., narozen dne ..., bytem ...
zastoupený: JUDr. Radek Bechyně, advokát, sídlem Legerova 148,
280 02 Kolín,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168, sídlem Závodní
353/88, 360 21 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2018 č.j. 173/DS/18-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ostrov ze dne 14. 12. 2017, čj. ODS-31749/2017-Svo, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta

ve výši 6 000,- Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s.ř.s.“), když neužily důkazních prostředků naléhavě potřebných k náležitému zjištění skutečného stavu věci, a tím porušily žalobcovo právo na obhajobu. Dle žalobce bylo navrženo provedení místního šetření k přesnému zjištění místa spáchání přestupku, kdy popis místa spáchání místa přestupku se žalobci jeví jako nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Místo přestupku není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, dle žalobce, tak není zřejmé, zda bylo správním orgánem I. stupně vůbec řádně a přesně určeno. Žalobce dále namítal, že mu v řízení nebylo prokázáno naplnění materiálního znaku daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. V napadeném rozhodnutí dle žalobce není konstatováno, koho svým jednáním ohrozil. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálního, když takové tvrzení jde naprosto proti smyslu a chápání jednotlivých znaků přestupku. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009, ze kterého vyplývá, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Žalobce měl za to, že vznikla pochybnost o ohrožení veřejného zájmu či konkrétních osob, když v místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný a přehledný úsek komunikace. Žalobce se též domníval, že provoz musel odpovídat možnostem jet vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, když nepředjížděl jiná vozidla. K materiálním aspektům dále poukázal žalobce na, podle něj, významné skutečnosti (nespáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují naplnění materiálního aspektu, a kterými se dle žalobce správní orgány nezabývaly.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobním námitkám uvedl, že první žalobní námitka, čili opomenuté důkazy a nedostatečně zjištěný skutkový stav, nebyla žalobcem v odvolání uplatněna. Žalovaný k této námitce pak konstatoval, že se neztotožnil s názorem žalobce, že by místo spáchání přestupku nebylo spolehlivě zjištěno. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce projížděl uvedenou rychlostí na pozemní komunikaci č. I/13, na úrovni obce Nejda, před benzínovou čerpací stanicí Pap-Oil, ve směru jízdy z Karlových Varů na Ostrov. Dle názoru žalovaného je takový popis místa spáchání přestupku plně dostačující, kdy takové místo lze jen stěží zaměnit s místem jiným. Žalovaný dále uvedl, že si není vědom skutečnosti, že by ve svém rozhodnutí jakkoliv uváděl, že ze strany žalobce bylo navrženo provedení místního šetření za účelem přesného zjištění místa spáchání přestupku. Žalobce dle žalovaného evidentně zaměnil obsah rozhodnutí žalovaného s rozhodnutím jiného správního orgánu v jiné kauze. Žalovaný byl přesvědčen, že takový důkazní nebyl žalobcem v průběhu odvolacího řízení vznesen. Druhou žalobní námitku žalovaný považoval za neopodstatněnou, jelikož se jí již zabýval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by ve svém rozhodnutí konstatoval totožnost materiálního a formálního znaku přestupku. Žalovaný neměl pochyb, že v místě přestupku, byť se jedná o rovný a přehledný úsek komunikace, je jízda rychlostí 151 km/hod. schopna naplnit materiální stránku přestupku. Žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích podrobně zkoumali další okolnosti, jež nebezpečnost žalobcova jednání ještě zvyšovaly, a tyto skutečnosti jsou v obou rozhodnutích dostatečným způsobem popsány. Dle žalovaného je žalobce mylně přesvědčen, že na místech, jež jsou z jeho subjektivního pohledu pro to vhodná, lze zcela beztréstně jet rychlostí, jakou on

sám uzná za přiměřenou, když nedojde k přímému či faktickému ohrožení ostatních účastníků provozu. Takový názor žalovaný shledal bezohledným, absurdním a zcestným. Oba správní orgány jednoznačně konstatovaly, že došlo zejména k ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu a ke vzniku nebezpečí ohrožení ostatních účastníků provozu. Žalovaný závěrem trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce, námitky uvedené v žalobě považoval za vyvrácené a neopodstatněné, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 12. 10. 2017, k němuž se žalobce nevyjádřil, ale podepsal jej. Dále je ve spisu založeno oznámení přestupku ze dne 30.10.2017 a úřední záznam ze dne 12. 10. 2017. Tyto listiny shodně uvádějí, že dne 12. 10. 2017 v 19:33 hodin v úseku silnice I/13 před čerpací stanicí Pap Oil Nejda ve směru na obec Ostrov byl pomocí radarového rychloměru typu Ramer 10C kontrolován žalobce, jemuž hlídka naměřila rychlost 156km/h, po odečtení toleranční odchylky 3% činila skutečná rychlost 151km/h. Po zastavení vozidla byl hlídkou řidič ztotožněn pomocí předložených dokladů. Hlídka řidiče seznámila s přestupkem. Řidič s přestupkem souhlasil. Další listinou založenou ve správním si je záznam o přestupku, jehož součástí je fotografie vozidla žalobce s naměřenou rychlostí 156km/h, se zřetelnou RZ vozidla. Dále jsou ve spisu založeny: fotografie dokladů žalobce spolu s oznámením přestupku sepsaným na místě a osoby žalobce, ověřovací list k radarovému rychloměru a výpis z karty řidiče.
5. Správní orgán dne 9. 11. 2017 rozhodl příkazem, jímž uznal žalobce vinným z přestupku podle §125 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o provozu. Proti tomuto podal žalobce dne 17. 11. 2017 blanketní odpor, a proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Při jednání dne 14. 12. 2017 vypověděl svědek pprap. M.B., že si na předmětný den pamatuje. Ve večerních hodinách prováděl dohled na silnici I/13 mezi obcemi K. Vary a Ostrov. Po 19:00 hodině projížděli na rovném úseku ve směru na obec Ostrov v pravém jízdním pruhu před benzínovou čerpací stanicí PapOil u obce Nejda, kde je předjelo rychle jedoucí vozidlo. Rychloměr byl v automatickém pohotovostním režimu a předjíždějícímu vozidlu na vzdálenost 20 m změřil rychlost 156km/h. Vozidlo tedy předjelo a na nedalekém sjezdu pokynuli řidiči k zastavení. Po celou dobu až do zastavení měli vozidlo na dohled. Svědek si pamatoval typ a barvu vozidla, a také skutečnost, že na sedačce spolujezdce bylo malé dítě. S řidičem jednal o přestupku svědek, dle kterého řidič uváděl, že si byl pro dceru, kterou má ve střídavé péči.
6. Správní orgán I. stupně rozhodl o vině žalobce a za spáchaný přestupek mu uložil pokutu a sankci zákazu řízení motorových vozidel. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán konstatoval, že na základě listin a svědecké výpovědi policisty, který měření prováděl, jednoznačně vyplývá, že žalobce dne 12. 10. 2017 v 19:33 hod. na silnici I/13 na úrovni obce Nejda před benzínovou čerpací stanicí PapOil ve směru jízdy Karlovy Vary – Ostrov, řídil motorové vozidlo BMW 745, černé barvy, RZ ... a Policií ČR mu byla naměřena rychlost nejméně 151km/h, čímž překročil velmi výrazně nejvyšší dovolenou rychlost o 61 km/h. Protiprávní jednání žalobce měl správní orgán za dostatečně a přesvědčivě zdokumentované a skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný. Dále správní orgán uváděl, že v daném konkrétním případě překročení nejvyšší povolené rychlosti o 61 km/h tedy o více než 50% je jednáním, které má vysokou společenskou nebezpečnost, už jenom s ohledem na to, že vysoká rychlost je nejčastější příčinou dopravních nehod s fatálními následky. V místě spáchaní přestupku se jedná o velmi frekventovaný úsek silnice první třídy jako hlavního tahu do Ústeckého kraje. Nedaleko od místa změření jsou odbočovací

a připojovací jízdní pruhy, kde do obce Ostrov odbočující vozidla snižují rychlost a z připojovacího jízdního pruhu se pomaleji jedoucí vozidla na silnici I/13 připojují.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uváděl námitky proti výrokové části rozhodnutí spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu – konkrétně v osobě přestupce a dále žalobce namítal neprokázání materiálního aspektu přestupku. Žalovaný shledal, že daná záležitost byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena a prvoinstanční rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu a vyhodnotil, že prvoinstanční rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. S tvrzením nedostatečného zjištění osoby přestupce se žalovaný neztotožnil, ba naopak jej považoval za účelové, neboť neexistuje rozumná pochybnost o osobě pachatele. K druhé odvolací námitce žalovaný uvedl, že žalobce jednoznačně naplnil materiální znak přestupku, což obsáhle posuzoval již správní orgán I. stupně a jeho zhodnocení považoval žalovaný za zcela vyčerpávající. Porušení právní povinnosti považoval žalovaný za spolehlivě a beze zbytku prokázané obsahem spisové dokumentace a odvolací námitky měl za nedůvodné.
8. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
9. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o provozu se „*Fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h a více nebo mimo obec o 50 km.h a více.*“
10. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o přestupcích) „*Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“
11. První žalobní námitku shledal zdejší soud zjevně neopodstatněnou, když po přezkoumání kompletní spisové dokumentace zjistil, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení nenavrhoval důkaz provedením místního šetření. Tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že takové šetření by napomohlo ke zjištění skutkového stavu, je evidentně mylné, když v napadeném rozhodnutí není o „návrhu“ žalobce ani zmínka. Nadto soud konstatuje, že takový návrh by nebyl důvodný, když skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně.
12. Správní orgány při určení místa spáchání přestupku vycházely především z oznámení přestupku Policie ČR ze dne 12. 10. 2017, úředního záznamu ze dne 12. 10. 2017 a oznámení přestupku ze dne 30. 10. 2017, ze kterých shodně vyplývá, že dne 12. 10. 2017 v 19:33 hod. v úseku silnice č. I/13 před benzínovou čerpací stanicí PapOil v obci Nejda ve směru jízdy na Ostrov, byla naměřena jedoucímu vozidlu žalobce rychlost 156km/h, po odečtení tolerance 151 km/h. Tato skutečnost je ve spise podložena záznamem o přestupku a fotografií, kdy na tomto dokumentu je zřetelně zachyceno vozidlo značky BMW, RZ ... Fotografie je dostatečně zřetelná, zachycuje pouze jedno vozidlo s jasně čitelnou SPZ. V dokumentu jsou uvedeny i GPS souřadnice. Nadto místo spáchání přestupku potvrdil i vyslechnutý zakročující policista pprap. B. při ústním jednání dne 14. 12. 2017. Takto zjištěné místo spáchání přestupku, má zdejší soud za dostatečně zjištěné, potvrzené a nezaměnitelné. Námitku žalobce, ohledně nevyužití důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu, a tudíž krácení jeho práv podle § 65 odst. 2 s.r.s., shledal tedy soud s ohledem na výše uvedené nedůvodnou.
13. Další žalobní námitku, tedy neprokázání materiálního znaku přestupku, považuje soud též

za nedůvodnou. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádí, že „zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který byl jednáním obviněného porušen, je zřejmý. Působení pravidel provozu má výrazně preventivní charakter a k naplnění materiální stránky tedy není nutné, aby jednáním obviněného byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek, ale plně postačuje ohrožení zájmu společnosti. V tomto případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 61 km/h tedy o více jak 50% po započtení tolerance rychloměru, je jednáním, které má vysokou společenskou nebezpečnost, už jenom s ohledem na to, že vysoká rychlost je nejčastější příčinou dopravních nehod s fatálními následky.“ Dále správní orgán konstatoval, že místo spáchání přestupku je poměrně exponované, jakožto frekventovaný úsek silnice první třídy směrem do Ústeckého kraje. Správní orgán také k tíži žalobce hodnotil fakt, že při takto nezodpovědné jízdě vezl na předním sedadle malé dítě a v době změření již byla snížená viditelnost, což jen umocňovalo nebezpečnost jednání žalobce.

14. S těmito závěry nelze než souhlasit. Co jiného totiž říká ke způsobu jízdy žalobce, než že šlo z jeho strany o velmi nezodpovědné a flagrantní porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích, ohrožující zdraví a život všech účastníků silničního provozu (včetně nezletilé dcery na místě spolujezdce) nacházejících se v inkriminované době v blízkosti jím řízeného motorového vozidla. Zde skutečně není místo pro zpochybňování existence materiálního znaku přestupku, za nějž byl žalobce potrestán. K překročení stanovené rychlosti jízdy totiž došlo v rozsahu o více než 65%, v důsledku čehož žalobce výrazně překročil nejvyšší povolenou rychlost. Tím zároveň porušil důležitou povinnost uloženou mu jako řidiči motorového vozidla v § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, což mělo za následek velmi reálné nebezpečí pro lidský život a zdraví.
15. Krajský soud nemůže ani souhlasit s tvrzením, že by správní orgány nepřihlédly k dalším významným skutečnostem (nespáchání nehody, jízda dle platných předpisů), o nichž se žalobce domníval, že zpochybňují naplnění materiálního aspektu přestupku. V obou správních rozhodnutích je s dalšími okolnostmi případu kalkulováno buď jako s polehčujícími, nebo jako s přitěžujícími okolnostmi. V žádném případě nelze říci, že by některá žalobcem jmenovaná skutečnost mohla vyvrátit naplnění materiální stránky přestupku. Zdejší soud opakuje, že podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem *společensky škodlivý (materiální znak) protiprávní čin*.
16. K naplnění materiální stránky Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění*“ (NSS 7 As 63/2015 dostupný na www.nnsoud.cz). Žádné zvláštní okolnosti, jež by nebezpečnost předmětného protiprávního jednání žalobce snižovaly, neshledal soud ani správní orgány. Naopak je soud přesvědčen, že jízdou rychlostí 151 km/h, ve večerních hodinách, v podzimním období, s malým dítětem na předním sedadle, byla zcela naplněna materiální stránka daného přestupku.
17. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem neshledal soud žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně